

Carta do Prelado (agosto 2013)

O Prelado agradece ao Señor a aprobación dos milagres atribuídos a Xoán Paulo II e a Mons. Álvaro Do Portillo, e convida a rezar polos froitos da JMJ de Río de Janeiro. Logo comenta o artigo do Credo sobre a santidad da Igrexa.

05-08-2013

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Mencionar o mes de agosto, trae espontaneamente á cabeza o tesouro da nosa Nai, porque Ela é o tipo da Igrexa. Acudamos, moi particularmente nestas semanas, ao trato coa Virxe, para que nos obteña da Trindade unha vida limpa, que nos facilite o trato coa Verdade en todo e para todo, que nos faga mulleres e homes de alma, insisto, limpa, máis leais a Deus, e así seremos máis Igrexa, máis Opus Dei.

Escríbovos desde terra "brasileira", terminada xa a Xornada Mundial da Mocidade. Foron uns días de gran intensidade espiritual, moi preto do Santo Pai, e en compañía dos Bispos, sacerdotes e millóns de fieis que foron a Río de Janeiro. Acudín ao Señor coa vosa oración e o voso traballo, para que abunden, en nós e en quen tratamos, os froitos espirituais e tamén os humanos: oxalá a semente de Deus, que o Espírito Santo sementou en tantos

corazóns, madure para ben da Igrexa e do mundo enteiro.

Foron moitos os dons divinos o mes pasado. Comezou coa presentación da encíclica *Lumen fidei*, coa que o Papa Francisco completou a triloxía sobre as virtudes teolóxicas comezada por Bieito XVI. Convidovos a meditala pausadamente; para enchernos de luces na intelixencia e de mocións na vontade, para comprometermos con máis ardor na nova evangelización.

O día 5, data en que foi publicada a encíclica, deuse tamén a coñecer a aprobación pontificia do milagre atribuído á intercesión de don Álvaro, que abre as portas á súa beatificación, e tamén do milagre que permitirá a canonización de Xoán Paulo II. Encheume de gozo a singular coincidencia destes dous actos pontificios na mesma data, que vexo como manifestación da sintonía

espiritual que existiu entre aquel gran Pontífice e o meu queridísimo predecesor á fronte da Obra.

Na encíclica, o Papa lembra que a fe en Xesucristo e en todo o que El nos revelou permanece intacta desde os tempos apostólicos. **Como é posible isto? Como podemos estar seguros de chegar ao "verdadeiro Xesús" a través dos séculos? [1]** . A resposta a esta pregunta, que se formulan moitos dos nosos contemporáneos, redúcese con total fundamento a unha: por medio da Igrexa. **A Igrexa, como toda familia, transmite aos seus fillos o contido da súa memoria. Como facelo de maneira que nada se perda e, máis ben, todo profúndese cada vez máis no patrimonio da fe? Mediante a tradición apostólica, conservada na Igrexa coa asistencia do Espírito Santo [2]** .

Esa transmisión, sempre actual, da Igrexa contense principalmente nos Símbolos e tamén noutros documentos do Maxisterio que expoñen a doutrina da fe; por iso, ao longo destes meses, esforzámonos en profundar no Credo, axudados polo *Catecismo da Igrexa católica* ou o seu *Compendio* , gozosos de que a nosa fe brille tamén nas vidas dos santos ao longo do ano litúrxico. O milagre atribuído á intercesión do queridísimo don Álvaro, ofrécenos outro motivo para pór por obra o espírito do Opus Dei, ***vello como o Evanxeo, e como o Evanxeo novo*** [3] : a procura da santificación na vida ordinaria, que Deus confiou a san Xosemaría para que o plasmase na súa alma e na de moitas outras persoas. Apenas se fixo pública a noticia, suxerínvos que nos penetremos máis na resposta santa de don Álvaro: a súa fidelidade a Deus, á Igrexa e ao Romano Pontífice, a súa plena identificación co espírito

da Obra, recibido de san Xosemaría, que continuou transmitíndonos en toda a súa integridade.

E agora detéñome noutra das notas características da Igrexa: a santidad. Bieito XVI, para axudarnos a gozar desta realidade, apuntaba que, ao longo deste ano, «será decisivo volver percorrer a historia da nosa fe, que contempla o misterio insondable do entrecruzarse da santidad e o pecado» [4] .

Reflexionar sobre a santidad da Igrexa, manifestada na súa doutrina, nas súas institucións, en tantos fillos e fillas seus ao longo da historia, moveranos a unha profunda acción de grazas ao Deus tres veces Santo, fonte de toda santidad, a sabernos metidos na manifestación de amor da Trindade por nós: como acudimos a cada Persoa divina? Sentimos a necesidade de amalas distinguíndoas?

Ao expor a natureza da Igrexa, o Concilio Vaticano II destaca tres aspectos nos que o seu misterio se expresa con maior propiedade: o Pobo de Deus, o Corpo místico de Cristo, o Templo do Espírito Santo; e desenvólveos amplamente o *Catecismo da Igrexa católica* [5] . En cada un reverbera a nota da santidad, que -como as demais notas- distingue á Igrexa de calquera agrupación humana.

A denominación de *Pobo de Deus* remite ao Antigo Testamento. Yahvé elixiu a Israel como pobo peculiar seu, como anuncio e anticipo do definitivo Pobo de Deus que Xesucristo ía establecer mediante o sacrificio da Cruz. *Vós sodes liñaxe escollida, sacerdocio real, nación santa, pobo adquirido en propiedade, para que pregoedes as marabillas daquel que vos chamou das tebras á súa admirable luz* [6] . ***Gens sancta , pobo santo, composto por***

criaturas con miserias: esta aparente contradición marca un aspecto do misterio da Igrexa. A Igrexa, que é divina, é tamén humana, porque está formada por homes e os homes temos defectos: omnes hómínes terra et cinis (Ecclo 17, 31), todos somos po e cinza [7] .

Esta realidade ten que movernos á contrición, á dor de amor, á reparación, pero nunca ao desalento ou ao pesimismo. Non esquezamos que Xesús mesmo comparou á Igrexa cun campo no que crecen xuntos o trigo e a cizaña; cunha rede barredera que recolle peixes bos e peixes malos e que, só ao final dos tempos, farase a separación definitiva entre uns e outros [8] . Á vez, consideremos que xa agora, na terra, o ben é maior que o mal, a graza máis forte que o pecado, aínda que a súa acción resulte ás veces menos visible. ***Sucede que a***

santidade persoal de tantos fieis - antes e agora- non é algo aparatoso. Con frecuencia non recoñecemos á xente común, corrente e santa, que traballa e convive no medio de nós. Ante a mirada terrea, destácanse máis o pecado e as faltas de fidelidade: son máis rechamantes [9] . O Señor quere que as súas fillas e fillos no Opus Dei, e tantos outros cristiáns, lembremos a todos os homes e mulleres que recibiron ***esa vocación á santidade, e han de esforzarse por corresponder á graza e ser persoalmente santos [10] .***

A Igrexa é o *Corpo místico de Cristo*. «Durante o transcurso dos tempos o Señor Xesús forma á súa Igrexa por medio dos sacramentos, que manan da súa plenitude. Por estes medios, a Igrexa fai que os seus membros participen do misterio da morte e resurrección de Xesucristo, pola

graza do Espírito Santo, que a vivifica e móvea» [11] .

A Igrexa «é, pois, santa, aínda que abarque no seu seo pecadores, porque non se goza de máis vida que a da grazas; os seus membros, se se alimentan desta vida, se santifican; se se apartan, contraen pecados e manchas da alma que impiden que a santidad da Igrexa se difunda radiante (...). A Igrexa dóese e fai penitencia por aqueles pecados, e ten o poder de librar destes polo sangue de Cristo e o don do Espírito Santo» [12] .

Ante todo, o corpo remítenos a unha realidade viva. A Igrexa non é unha asociación asistencial, cultural ou política, senón que é un corpo vivente, que camiña e actúa na historia. E este corpo ten unha cabeza, Xesús, que o guía, nútreo e o sostén (...). Igual que nun corpo é importante que circule a linfa vital

para que viva, así debemos permitir que Xesús actúe en nós, que a súa Palabra nos guíe, que a súa presenza eucarística nútranos, anímenos; que o seu amor dea forza ao noso amar ao próximo. E isto sempre! Sempre, sempre! Queridos irmáns e irmás -insistía o Santo Pai-, permanezamos unidos a Xesús, orientemos nosa vida segundo o seu Evanxeo, alimentémonos coa oración diaria, a escóita da Palabra de Deus, a participación nos sacramentos [13] .

O corpo humano componse da diversidade de órganos e membros, cada un coa súa función propia baixo o goberno da cabeza, para ben de todo o organismo. Por iso na Igrexa, por vontade de Deus, **existe unha variedade, unha diversidade de tarefas e de funcións; non existe a uniformidade plana, senón a riqueza dos dons que distribúe o**

Espírito Santo. Pero existe a comunión e a unidade: todos están en relación, uns con outros, e todos concorren a formar un único corpo vital, profundamente unido a Cristo [14] . Esta unión con Cristo, Cabeza invisible da Igrexa, tense que manifestar necesariamente na forte unión coa Cabeza visible, o Romano Pontífice, e cos Bispos en comunión coa Sede Apostólica. Recemos cada día, como fixo san Xosemaría, pola unidade de todos na Igrexa santa.

Desde antigo dicíase que, no seo do Corpo místico de Cristo, o Paráclito cumpre a función da alma no corpo humano: dálle vida, consérvao na unidade, fai posible o seu desenvolvemento hasta alcanzar a perfección que Deus Pai asignoulle. **A Igrexa non é un armazón de cousas e de intereses, senón que é o Templo do Espírito Santo, o Templo no que Deus actúa, o Templo no que cada un de nós, co**

don do Bautismo, é pedra viva. Isto dinos que ninguén é inútil na Igrexa (...). Ninguén é secundario [15] .

En canto membros do mesmo Corpo místico, os cristiáns podemos e debemos axudarnos uns a outros a alcanzar a santidad, pola Comuñón dos santos, que confesamos no Símbolo apostólico. Ademais de referirse a que todos os fieis participamos das *magnalia Dei*, das riquezas de Deus (a fe, os sacramentos, os diversos dons espirituais), «a expresión "Comuñón dos santos" designa tamén a comunión entre as persoas santas (*sancti*), é dicir, entre quen pola graza están unidos a Cristo morto e resucitado» [16] : os santos do Paraíso, as almas que se purifican no Purgatorio, os que combatemos aínda na terra as batallas da loita interior. Formamos unha soa familia, a familia dos fillos de Deus, para

encomio da Santísima Trindade: con que enteiraza coidámola?

A san Xosemaría colmáballe de consolo a meditación desta verdade de fe, pola que ningún bautizado pode sentirse só: nin na súa pelexa espiritual, nin nas súas dificultades materiais. Vemos esta seguridade en *Camiño : Comuñón dos Santos. - Como cho diría? -Ves o que son as transfusións de sangue para o corpo? Pois así vén ser a Comuñón dos Santos para a alma* [17] . Pouco despois, engade: *terás máis facilidade para cumprir a túa deber ao pensar na axuda que che prestan os teus irmáns e na que deixas de prestarlles, se non es fiel* [18] .

Encher sempre de moito ánimo, fillas e fillos meus. Aínda que puidésemos sufrir un tropezo, aínda que en ocasións sintamos frouxos e sen forzas na pelexa espiritual, sempre

cabe, coa graza de Deus, renovar a marcha cara á santidad. Estamos rodeados dunha multitude de santos, de persoas fieis ao Señor que comezan e recomiezan constantemente na súa vida interior.

Bástanos, por outra banda, alzar os ollos ao Ceo. E tamén a esta certeza convídanos a gran solemnidade que celebraremos o día 15: a Asunción da Santísima Virxe. Asentados na intercesión de Xesucristo, que roga constantemente a Deus Pai por todos nós [19] , que consolo máis grande, que amparo máis pleno tráenos a contemplación da nosa Nai, sempre interesada na salvación dos cristiáns e de todos os homes! A Igrexa na Santísima Virxe chegou xa á perfección, en virtude da cal non ten mancha [20] . Nós, todos os fieis, esforzámonos aínda por vencer nesta nobre tarefa da santidad, afastándonos enteiramente do pecado e, por iso, levantamos os ollos

a María, que resplandece como modelo de virtudes para toda a comunidade dos elixidos [21] .

Acudamos, pois, a Ela, en todas as vicisitudes da Igrexa e nas persoais de cada un. ***Nai! -Chámaa forte, forte. -Escóitache, veche en perigo quizá, e bríndache, a túa Nai Santa María, coa graza do seu Fillo, o consolo do seu colo, a tenrura das súas caricias: e atoparasche reconfortado para a nova loita [22] .***

Que este clamor de oración suba ao Ceo con moita forza, desde toda a terra, ao renovar a consagración do Opus Dei ao Corazón dulcísimo e inmaculado de María, o próximo día 15. Unidos fortemente na oración, pidamos á bondade divina todas as grazas que o mundo, a Igrexa e cada un necesitamos.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Sitio dá Aroeira, 1 de agosto de 2013.

[1] Papa Francisco, Carta enc. *Lumen fidei*, 29-VI-2013, n. 38.

[2] *Ibid* ., n. 40.

[3] San Xosemaría, *Carta 9-I-1932*, n. 91.

[4] Benedito XVI, Carta apost. *Porta fidei*, 11-X-2011, n. 13.

[5] Cfr. *Catecismo da Igrexa católica*, nn. 781-810.

[6] 1 *Pe* 2, 9.

[7] San Xosemaría, Homilía *Lealdade á Igrexa* , 4-VI-1972.

[8] Cfr. *Mt* 13, 24-30; 47-50.

[9] San Xosemaría, Homilía *Lealdade á Igrexa* , 4-VI-1972.

[10] *Ibid* .

[11] Pablo VI, Solemne profesión de fe (*Credo do Pobo de Deus*) , 30-VI-1968, n. 19.

[12] *Ibid* .

[13] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 19-VI-2013.

[14] *Ibid* .

[15] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 26-VI-2013.

[16] *Compendio do Catecismo da Igrexa católica*, n. 195.

[17] San Xosemaría, *Camiño* , n. 544.

[18] *Ibid* ., n. 549.

[19] Cfr. *Hb* 7, 25.

[20] Cfr. *Ef* 5, 27.

[21] Cfr. Concilio Vaticano II, Const. dogm. *Lumen géntium*, n. 65.

[22] San Xosemaría, *Camiño* , n. 516.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
gl-es/article/carta-do-prelado-
agosto-2013/](https://opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-agosto-2013/) (21-04-2025)